

I forbindelse med diskussionen om domstolen er det selvfølgelig også helt afgørende, at man så bruger domstolen og netop ikke gør domstolen til et politisk redskab, som man overvejer politisk, om man vil bruge eller ej, men at man siger, at når der er massive menneskerettighedskrænkelser, er domstolen et naturligt sted at gå til.

Det er selvfølgelig også derfor, vi er nogle, der har haft den opfattelse, at når det gjaldt om at få afgjort, om der er begået menneskerettighedskrænkelser i Tjetjenien, er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol et fuldstændig oplagt forum at henvende sig til, og der kan Rusland så gøre sin sag gældende.

Til sidst, når vi snakker om domstolen, skal jeg også nævne forholdet til EU, som er vigtigt. Der er begyndt en diskussion i Europarådet om forholdet til EU, og set ud fra Enhedslistens synspunkt er det helt afgørende, at EU accepterer at godkende afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Hvis man får en situation, hvor Den Europæiske Union får sit eget menneskerettighedscharter og sin egen domstol til at fortolke det, kan man meget let få en forskellig standard i Europa, én lagt af den europæiske domstol tilknyttet EU og én lagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Det vil måske ikke i første omgang skabe store forskelle, men hen ad vejen kan vi jo så risikere, at der er andre lande, f.eks. Rusland og SNG-lande, der siger: Jamen o.k., så vil vi også lave vores egen praksis på vores område, og så vil det unikke skridt fremad, der er sket, ryge tilbage, så jeg mener, at det er meget afgørende, at vi i de kommende diskussioner får slået fast, at EU under alle omstændigheder skal acceptere afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, uanset i hvilken retning de går.

Det sidste punkt, jeg lige kort vil nævne, er, at meget jo, når man diskuterer Europarådet, også handler om folkelig opbakning, og nogle gange kan man blive helt flov, når man kommer til øst-europæiske lande, som for kort tid siden har meldt sig ind i Europarådet, og iagttaget, hvor bredt forankret, også i befolkningen, diskussionen om Europarådet er. Man ved måske sågar oven i købet, hvem fra landet der sidder i Europarådet. Det er nok ikke altid tilfældet i Danmark, og jeg mener, det er vigtigt, at vi gør noget mere for at få europarådsarbejdet forankret i den danske befolkning.

Det kræver efter min mening, at vi gør meget mere ud af, at de diskussioner, vi fører i Europarådet, og de ting, der bliver vedtaget i Europarådet, også bliver taget op i det danske Folketing, ikke kun sådan, at vi holder en årlig debat – det er fint nok – men også sådan, at de konkrete tiltag, som vi diskuterer længe og træffer konkrete afgørelser om i Europarådet, også bliver rejst i det danske Folketing, og vi ikke oplever de situationer, hvor man kan have én holdning i Europarådet og en anden holdning i det danske Folketing.

Begynder den diskussion omkring Europarådet også at foregå i det danske Folketing, tror jeg også, at Europarådet vil blive mere levende i den danske befolknings bevidsthed.

Jann Sjursen (KRF):

Indledningsvis vil jeg gerne sige tak til udenrigsministeren for en udmærket redegørelse om Europarådets virksomhed.

Vi er i Kristeligt Folkeparti i særdeleshed glade for afsnittet om rådets generelle udvikling. Jeg mener, at det på en meget fin måde ridser de gode tendenser, vil jeg godt understrege, op, som der har været for Europarådets virksomhed i de senere år.

For det første vil jeg nævne det al-europæiske sigte. Man skal ikke glemme i disse tider, hvor man meget let forfalder til at se den organisation, der hedder EU, og som vi også er medlem af, som værende den eneste afgørende, at vi faktisk i Europarådet har en unik organisation, en organisation med et al-europæisk sigte, som favner langt videre, end EU formår, og som er nok så væsentlig også for at realisere visionen om at få hele Europa oven på Jerntæppets fald.

Det andet, jeg vil nævne, og som også er nævnt i afsnittet om rådets generelle udvikling, er den særlige rolle, som ansøgningsproceduren selvfølgelig spiller for de pågældende lande, som søger om medlemskab af Europarådet, i forhold til, at det at indlede en ansøgningsprocedure i sig selv faktisk er med til at fremme demokrati og menneskerettigheder i de pågældende lande, men også fordi monitoreringsvirksomheden jo giver et tættere forhold mellem de lande, som må samarbejde omkring det, og selvfølgelig også det pågældende ansøgerland.

Derfor er vi enige i den måde, man i redegørelsen har beskrevet de positive udviklingstræk, som der har været i de senere år, og som har ført til en langt større målrettedhed af rådets arbejde. Det har jeg også hørt flere af rådets medlemmer